

JURISPRUDENȚĂ

Agent/colaborator al securității ca poliție politică. Cererea de reexaminare a unei soluții pronunțate, rămasă definitivă este admisibilă numai dacă cererea de reexaminare ar avea la bază probe noi care să nu fi fost analizate cu ocazia admitterii primei soluții

Cererea adresată instanței de fond

Prin cererea adresată Curții de Apel București - Secția contencios administrativ și fiscal, Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești a formulat contestație împotriva Deciziei nr. 255 din 6 iulie 2006 emisă de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității prin care a fost admisă contestația formulată de B.F. și s-a stabilit că aceasta nu a fost agent sau colaborator al poliției politice comuniste. În motivarea contestației s-a arătat că la solicitarea Ministerului Justiției înregistrată cu nr. 10174/C/31.0L pentru efectuarea unor verificări cu privire la posibila calitate de agent colaborator al organelor securității ca poliție politică a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității a emis decizia nr. 166/18.05.2005 prin care a stabilit calitatea de colaborator al securității a doamnei B.F..

Ulterior a emis decizia 255/06.07.2006 prin care a stabilit că doamna B.F. nu a făcut poliție politică, fără să se arate temeiurile acestei decizii, deși Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului

Național pentru Studierea Arhivelor Securității prevede la art. 23 alin. 5 că „dezbaterele și modul de adoptare a deciziilor, precum și a altor măsuri se consemnează în procesul-verbal și în stenograma de ședință”.

Anularea deciziei din 6 iulie 2006 s-a solicitat pentru următoarele considerente:

1. decizia Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității nu a fost adoptată cu majoritate de voturi, din cei 8 membri prezenți, 4 votând pentru admiterea contestației, doi pentru respingere și doi s-au abținut;

2. decizia Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității nu a fost motivată;

3. decizia a luat în considerare o audiere din 13.07.2006, deși a fost pronunțată la 06.07.2006;

În drept s-au invocat dispozițiile art. 16 din Legea nr. 187/1999.

Prin încheierea din 31.10.2006 cauza a fost declinată în favoarea Secției civile a Curții de Apel București, la cererea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității formulată prin întâmpinare. Au fost avute în vedere prevederile art. 16 din Legea nr. 187/1999. După înregistrarea dosarului pe rolul secției civile sub nr.

9838/2/2006 intimatul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea contestației întrucât decizia nr. 255/2006 respectă dispozițiile legale. Astfel, potrivit art. 16 alin. 1 din Legea nr. 187/1999, astfel cum a fost completată, persoana cu privire la care s-a solicitat verificarea se poate adresa Colegiului cu o contestație. În cazul în care nu există elemente noi, decizia se poate lua ținându-se seama doar de înscrisurile care au stat la baza adoptării.

În ceea ce privește numărul de voturi cu care se poate lua hotărârea, textul de lege face referire la majoritatea simplă - jumătate plus unu din numărul de voturi exprimate, fără a se lua în considerare abținerile. În acest sens sunt și prevederile art. 8 alin. 73 din Legea nr. 187/1999. Întrucât decizia menține materialul probator care a stat la baza primei decizii, ar fi lipsită de sens motivarea în fapt a celei de a doua decizii.

Audierea doamnei B.F. a avut loc la data de 06.07.2006, din eroare fiind trecută data de 13.07.2006.

La data de 14.02.2007 doamna B.F. a formulat cerere de intervenție în interes propriu. Prin încheierea din 15.03.2007 aceasta este introdusă în cauză în calitate de intimat, dată fiind calitatea sa de parte în decizia contestată.

După depunerea de către intimatul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a documentelor aferente deciziei contestate, contestatorul a formulat „cerere de completare”. În cuprinsul acestei cereri se susține și se argumentează întrunirea condițiilor cerute de lege pentru încadrarea intimatei în noțiunea de colaborator al securității.

Se arată totodată că orice decizie a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității trebuie motivată în fapt și în drept.

La cererea intimatei B.F., Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus strămutarea judecării dosarului la Curtea de Apel Constanța, fiind păstrate actele de procedură îndeplinite.

Dosarul a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel Constanța - Secția civilă sub nr. 964/36/2008 și trimis la Secția de contencios administrativ a acestei instanțe prin încheierea nr. 3/18.06.2008, în baza art. 34 din O.U.G. nr. 24/2008, unde a fost înregistrat sub nr. 1273/36/2008.

2.Soluția instanței de fond

Prin sentința civilă nr. 971/CA din 11 decembrie 2008 a Curții de Apel Constanța a fost respinsă contestația Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești ca nefondată.

În motivarea sentinței, instanța de fond, în baza art. 137 din Codul de procedură civilă a analizat mai întâi, excepțiile invocate pe care le-a respins, respectiv, excepția lipsei calității de reprezentant în depunerea cererii completatoare, excepția tardivității depunerii cererii completatoare, excepția lipsei calității procesuale active a Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești.

Pe fondul cauzei, au fost analizate atât aspecte de formă, cât și de fond ale contestației. Astfel, a fost analizată legalitatea deciziei sub aspectul numărului de voturi exprimate prin raportare la art. 24 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, articol care prevede că se adoptă decizii, de către Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, dacă sunt prezenți cel puțin 8 membri și cu

majoritatea de voturi a membrilor prezenți.

Decizia atacată a fost adoptată cu votul a 4 membri, din cei 8 prezenți, 2 membri s-au abținut și 2 au votat pentru respingere. Chiar dacă în cuprinsul deciziei nr. 255 din 6 iulie 2006 s-a trecut ca dată a audierii 13 iulie 2006, aceasta ar reprezenta o simplă eroare materială care nu influențează legalitatea deciziei.

Instanța de fond a reținut că la cererea Consiliului Superior al Magistraturii înregistrată cu nr. P/282/05/01.02.2005, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a verificat calitatea doamnei B.F. de agent/colaborator al securității ca poliție politică. În urma verificării efectuate în conformitate cu Legea nr. 187/1999, a fost emisă decizia nr. 141/28.07.2005 care a concluzionat că „pe baza materialului probator avut la dispoziție până la data de 28.07.2005 nu s-a putut stabili implicarea în activitatea de poliție politică a persoanei cercetate, neîndeplinindu-se condițiile legale privind atribuirea calității de agent/colaborator” și în consecință, doamna B.F. „nu a fost agent/colaborator al securității ca poliție politică”.

Materialul probator a constatat în dosarul de rețea R 12122, adrese de verificare și adrese de răspuns, nota Direcției Investigații nr.24 S/D.I//I/218/09.05.2005 privind rezultatul investigației.

Această decizie nu a fost contestată și în baza ei a fost emisă adeverința nr. 921/20.09.2005.

Ulterior, Consiliul Superior al Magistraturii a formulat o nouă cerere de verificare, înregistrată cu nr. P 2389/05/07.10.2005. Cu acest prilej s-a reexaminat probatoriul care a stat la baza deciziei Colegiului nr. 141/

28.07.2005, s-au făcut noi adrese de verificare, s-a audiat intimata. În consecință, s-a emis decizia nr. 166 din 18 mai 2006 din care rezultă că, pe baza materialului probator avut la dispoziție până la data de 18 mai 2006, s-a stabilit că doamna B.F. a fost colaborator al poliției politice comuniste.

Decizia a fost motivată în drept pe prevederile Legii nr. 187/1999 și s-au reținut în fapt următoarele aspecte: Doamna B.F. a fost recrutată pentru a asigura supravegherea informativă a personalului din întreprinderea de confecții „Porțile de Fier” din Drobeta Turnu Severin, având numele conspirativ „Alexandra Ștefănescu”, conform angajamentului olograf semnat cu numele real în data de 05.05.1987.

Perioada colaborării este între 1987 - 1988 și rezultă din note informative, note, rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii operativi, tabel cu evidența recompenselor din 22.01.1988, toate aflate în dosarul de rețea R 12122 deschis la data de 12.05.1987.

Colegiul Consiliului a mai consemnat în cuprinsul deciziei următoarele: „cu toate că anterior, în cursul anului 2005, au fost efectuate verificări pentru a se stabili dacă doamna B.F. a fost agent sau colaborator al securității ca poliție politică în înțelesul legii, acestea au avut un rezultat negativ, deoarece s-a avut în vedere textul limitativ al Legii nr. 187/1999, care în prezent este modificată” Verificările s-au făcut în temeiul noilor dispoziții ale Legii nr. 303/2004 și ale Legii nr. 187/1999.

Împotriva deciziei Colegiului nr. 166/2006 a formulat contestație doamna B.F. În cuprinsul cererii sale, intimata a arătat că în mod nelegal a fost pronunțată o nouă decizie prin care s-a

stabilit calitatea sa de colaborator al securității, legea permițând o nouă verificare doar în cazul apariției unor probe noi. Intimata mai susține că faptele ce i se impută nu se încadrează în noțiunea de colaborator al securității. Contestația a fost soluționată prin decizia nr. 255 din 06.07.2006 în sensul admiterii, cu consecința stabilirii că intimata nu a fost agent sau colaborator al poliției comuniste. S-a stabilit totodată că efectele deciziei Colegiului nr. 166 din 18.05.2006 și a actelor eliberate în temeiul acesteia, încetează.

Au fost avute în vedere prevederile Legii nr. 187/1999, Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, Regulamentul intern al Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor

Securității. S-a făcut o analiză a dispozițiilor Legii nr. 187/1999 care au fost modificate în raport de prima decizie emisă ce o viza pe d-na B.F. (decizia nr. 141 din 28 iulie 2005 ce a rămas definitivă pentru că nu a fost contestată).

Modificările aduse legii prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/2008, în art. 15 alin. 8, au prevăzut posibilitatea ca să se poată pronunța Colegiul Consiliului, din oficiu, oricând apar noi probe cu privire la activitatea de poliție politică a unei persoane asupra căreia s-a pronunțat anterior, instanța de fond apreciind că numai dacă apar probe noi se poate proceda la reexaminarea situației unei persoane.

S-a susținut că în speță decizia nr. 166 din 18 mai 2006 a fost emisă după ce au fost analizate aceleași probe (în principal, dosarul de rețea R 12122) iar la baza emiterii sale au stat modificările legislative „mai puțin restrictive”, dar

principiul neretroactivității legii civile și securitatea socială pe care trebuie să o asigure o hotărâre definitivă se opun unei asemenea soluții, mai ales că lărgirea prin lege a situațiilor în care o persoană poate fi considerată colaborator/agent al securității nu poate să o afecteze pe intimată.

În aceste condiții, s-a apreciat că, în mod corect, Consiliul și-a revocat propria decizie prin decizia nr. 255 din 6 iulie 2006, contestată în prezenta cauză, iar cu privire la nemotivarea în fapt, instanța de fond a reținut că legea nu prevede nicio sancțiune pentru lipsa motivării, nulitatea ce poate interveni este una relativă, condiționată de existența unei vătămări ce nu a fost dovedită de către contestatorul Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești.

Față de aceste aspecte, instanța de fond a considerat că nu are relevanță analizarea documentelor în baza cărora se poate stabili dacă faptele intimei se încadrează sau nu în noțiunea de colaborator/agent al securității, o astfel de analiză s-ar putea face numai în cazul contestării deciziei nr. 141 din 28 iulie 2005 și numai dacă nu vor fi invocate excepții care să facă de prisos soluționarea în fond a pricinii, ori în urma descoperirii unor probe noi.

Calea de atac exercitată

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, considerând-o nelegală, fiind pronunțată cu aplicarea și interpretarea greșită a legii, motiv de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă.

Este criticată soluția instanței de fond pentru că, în mod greșit, a apreciat legalitatea deciziei contestate prin prisma faptului că, fiind analizate

aceleași probe aflate la dosarul personal, era inadmisibil a se proceda la reexaminarea soluției deja pronunțate, decizia nr. 141 din 28 iulie 2005, rămasă definitivă.

Se recunoaște faptul că decizia nr. 141 din 28 iulie 2005 a rămas definitivă și prin ea se constată că intimata „nu a fost agent sau colaborator al securității ca poliție politică”, dar a fost emisă la cererea Consiliului Superior al Magistraturii și nu la cererea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești și nu a fost comunicată Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, iar adeverința nr.901 din 20 septembrie 2005 eliberată în baza deciziei nr. 141 din 28 iulie 2005 a fost comunicată Consiliului Superior al Magistraturii și intimatei și nu Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești.

Emiterea acestei decizii nu împiedică C.S.M. să poată cere, ulterior pronunțării acesteia, verificarea persoanelor care ocupă funcția de membru C.S.M., mai ales în situația în care au apărut probe noi, pe baza cărora se putea declanșa inclusiv o verificare din oficiu de către Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

Se susține că Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești a solicitat, cu cererea înregistrată sub nr. P/308 din 1 februarie 2005 la Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, verificarea membrilor C.S.M., iar în baza acestei cereri a fost comunicată Decizia nr. 255 din 6 iulie 2006.

Se consideră că instanța de fond în mod greșit a reținut că este vorba „de o reexaminare a soluției deja pronunțată” pentru că, în realitate, este vorba despre analizarea unor cereri noi

de verificare, formulate de persoanele interesate – Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești și Consiliul Superior al Magistraturii.

Un alt motiv de critică al soluției instanței de fond se referă la greșita susținere că în cuprinsul cererii de verificare nu au fost relevate probe noi de natură să conducă la reexaminarea unei situații deja verificate, anterior și soluționate definitiv, deoarece chiar în cuprinsul deciziei se prevăd adresele de reverificare C.N.S.A.S., adrese de răspuns Serviciul Român de Informații din 9 februarie 2006, adrese de răspuns SIE din 3 aprilie 2006, adrese de răspuns S.A.D.M. din 30 noiembrie 2005, dosarul de rețea nr. R 121222.

Acestea dovedesc cu certitudine faptul că verificarea d-nei B.F. a avut la bază acte și probe noi, apărute ulterior pronunțării deciziei nr.141 din 28 iulie 2005 și prin aceasta nu se încalcă nici principiul neretroactivității legii civile și nici

principiul securității sociale.

Se apreciază că instanța de fond a aplicat, în mod greșit, dispozițiile art.15 alin.8 din Legea nr. 187/1999 pentru că în cauză nu este vorba despre o soluție pronunțată din oficiu, ci una pronunțată la cererea persoanelor interesate, potrivit dispozițiilor Legii nr. 187/1999, în forma în vigoare la acel moment.

Se consideră că soluția instanței de fond, care nu a analizat fondul cauzei, adică nu a analizat dacă activitatea desfășurată de B.F., supusă verificării Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, poate fi calificată ca fiind activitate de colaborare cu poliția politică, în sensul Legii nr. 187/1999, în forma în vigoare la acel moment, este nelegală.

În ceea ce privește aspectele de procedură invocate, este criticată

soluția instanței de fond și sub acest aspect. Mai întâi, pentru că decizia Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității nu a fost adoptată cu majoritate de voturi, pentru că fiind 8 membri prezenți, cel puțin 5 trebuiau să voteze pentru admiterea contestației pentru ca aceasta să fie legal emisă.

În al doilea rând, decizia Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității nu este motivată deși există obligația motivării în fapt și în drept a deciziilor Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

S-a solicitat să se constate că întreaga activitate desfășurată de intimata B.F. în perioada 1987- 1988 reprezintă activitate de colaborare cu Securitatea, în sensul art. 2 lit. b din O.U.G. nr. 24/2008, să se admită recursul și, pe cale de consecință, să se desființeze decizia contestată.

Soluția instanței de recurs

După examinarea motivelor de recurs invocate, a dispozițiilor legale incidente în cauză, Înalta Curte de Casație și Justiție va respinge recursul declarat pentru următoarele considerente:

Referitor la prima critică, din motivele de recurs ce vizează susținerile instanței de fond privind inadmisibilitatea reexaminării soluției deja pronunțate, decizia nr. 141 din 28 iulie 2005, rămasă definitivă, aceasta va fi respinsă.

Într-adevăr, așa cum a reținut și instanța de fond și nu se contestă nici în motivele de recurs, în anul 2005 Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a emis decizia nr. 141 din 28 iulie 2005, la cererea de verificare adresată de Consiliul Superior al Magistraturii și înregistrată sub nr. P/282/05 din 1 februarie 2005,

decizie prin care s-a stabilit că B.F. „nu a fost agent/colaborator al securității ca poliție politică”, decizie ce nu a fost contestată.

Ulterior, a fost formulată o nouă cerere de verificare, cerere adresată de Consiliul Superior al Magistraturii și înregistrată sub nr. P 2389/05 din 7 octombrie 2005 la Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și s-a emis decizia nr.166 din 18 mai 2006 prin care s-a stabilit calitatea de colaborator al poliției politice comuniste.

Această decizie a fost contestată de intimata B.F. și s-a emis decizia nr.255 din 6 iulie 2006 prin care Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a decis că intimata nu a făcut poliție politică.

Instanța de fond a considerat că cererea de reexaminare a unei soluții pronunțate, rămasă definitivă ar fi inadmisibilă numai dacă cererea de reexaminare nu ar avea la bază probe noi care să nu fi fost analizate cu ocazia admiterii primei soluții și chiar a subliniat că această instituție (reexaminarea în prezența unor probe noi) nu încalcă autoritatea de lucru judecat și este singura situație prevăzută de lege în care calitatea de colaborator/agent al securității, deja analizată, poate fi reanalizată.

Prin urmare, instanța de fond nu a considerat inadmisibilă posibilitatea reexaminării primei decizii, dar a arătat că, potrivit dispozițiilor legale, aceasta nu se poate face decât dacă există probe noi.

Și cea de-a doua critică din motivele de recurs și care subliniază că decizia nr. 166 din 18 mai 2006 ar fi fost emisă în baza unor acte și probe noi, apărute ulterior pronunțării deciziei nr. 141 din 28 iulie 2005, se constată că este neîntemeiată.

Chiar dacă în cuprinsul deciziei nr. 166 din 18 mai 2006 se indică faptul că au fost avute în vedere o serie de adrese emise de autorități ale statului, verificând conținutul acestora se poate aprecia că ele nu au adus nici un element de noutate.

Astfel, dacă la emiterea deciziei nr. 141 din 28 iulie 2005 a fost avută în vedere adresa nr. S/96935 din 22 martie 2005 a S.R.I., în care se face referire la faptul că B.F. figurează cu dosar de rețea nr.12963/M, în adresa nr. S/102307/9 februarie 2006 a S.R.I., care a stat la baza emiterii Deciziei nr. 166 din 18 mai 2006 se face aceeași mențiune și că dosarul a fost predat.

Celelalte adrese indicate emise de S.I.E., S.A.D.M., au conținut identic cu cel anterior pentru că se face mențiune că nu a fost identificată persoana în evidențele acestor instituții.

Adresa S.R.I. nr. S/101751 din 5 octombrie 2005 conține o comunicare dar care nu poate influența soluția dată.

Toate acestea dovedesc faptul că la emiterea deciziei nr.166 din 18 mai 2006 nu au fost avute în vedere acte sau probe noi de natură a influența soluția Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și, de fapt, s-a procedat la reexaminarea aceluiași dosar de rețea nr. 12122, fără a fi depuse acte noi, în sensul de înscris care să dovedească fapte sau împrejurări ce nu au fost avute în vedere inițial, astfel cum acestea sunt definite de art. 31 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/2008.

De altfel, chiar recurentul, în motivele de recurs, arată că practica instanței europene a drepturilor omului este tocmai în sensul arătat de instanța de fond, adică „nici o parte nu este îndreptățită la revizuirea unei decizii finale și executorii numai în scopul de

a obține o reexaminare a cauzei și o nouă decizie”, iar desființarea unei decizii finale ar crea un climat de incertitudine juridică și ar reduce încrederea în statul de drept, având în vedere că unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice (a se vedea cauza Raicu împotriva României, cauza Androne împotriva României)

În speță, recurentul încearcă să demonstreze că ar fi existat probe noi, dar nu s-a reușit acest lucru.

Referitor la critica ce vizează aplicarea greșită în cauză a art. 15 alin. 8 din Legea nr. 187/1999 modificată, Înalta Curte de Casație și Justiție o va respinge ca neîntemeiată.

Instanța de fond nu a susținut că soluția dată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității ar fi fost din oficiu, ci chiar face referire la cererea Consiliului Superior al Magistraturii înregistrată sub nr. P/2389/05 din 7 octombrie

2005, dar se arată că prin această cerere nu a relevat probe noi.

Se poate cere o nouă verificare, dar verdictul stabilit inițial nu poate fi modificat decât în cazul apariției unor probe noi care să fie analizate.

Oricum, dispozițiile art. 15 alin. 8 din Legea nr. 187/1999 trebuie coroborate cu cele ale art. 2 din același act normativ, iar Consiliul Superior al Magistraturii a adresat o cerere de verificare, cerere care nu este inadmisibilă.

Motivele de recurs ce vizează modul de calificare a activității desfășurate ca poliție politică nu vor fi analizate pentru că instanța de fond nu s-a pronunțat asupra acestor aspecte și ar putea fi analizate numai în eventualitatea în care s-ar admite recursul și s-ar casa

sentința cu trimiterea cauzei spre rejudecare.

Cum instanța de fond nu a analizat aceste aspecte, ele nu pot constitui critici la adresa sentinței atacate.

Referitor la aspectele de procedură invocate, se constată că și acestea sunt nefondate.

Potrivit art. 24 din Hotărârea nr. 17/2000 pentru adoptarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității lucrează în prezența a cel puțin 8 membri și adoptă decizii cu majoritatea de voturi. Decide votul președintelui care conduce ședința în momentul votării.

La ședința în care a fost adoptată decizia contestată au fost prezenți 8 membri. La aceasta 2 membri s-au abținut, 2 au votat împotriva și 4 membri au votat pentru soluția de admitere a contestației.

Pentru că doi membri s-au abținut, decizia a fost adoptată cu majoritatea de voturi și nu constituie motiv de

nelegalitate pentru că s-au luat în calcul voturile exprimate și nu abținerile.

Nu pot fi reținute nici criticile ce vizează nemotivarea deciziei contestate.

În decizie se face trimitere la contestația intimitei, iar prin admiterea contestației s-a procedat la o reinterpretare a materialului probator, admiterea contestației nefiind condiționată de apariția unor noi probe.

La emiterea deciziei atacate au fost respectate prevederile art. 20 alin. 2 din Regulamentul de organizare și funcționare aprobat prin Hotărârea nr. 17/2000, fiind motivată atât în fapt cât și în drept și, oricum, nu s-a produs nicio vătămare a recurentului printr-o eventuală lipsă a motivării.

Apreciind că soluția instanței de fond este legală și temeinică, în baza art. 312 din Codul de procedură civilă, recursul a fost respins, ca nefondat.

**(Înalta Curte de Casație și Justiție
- Secția de Contencios Administrativ
și Fiscal, decizia nr. 2982/29.05.2009,
dosar nr. 1273/36/2008)**